

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЗОЗУЛЯ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF ZOZULYA v. UKRAINE)**

(Заява № 17466/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

21/03/2007

Це рішення стане остаточним відповідно за умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Зозуля проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger), судді,
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 27 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було порушено проти України за заявою (№ 17466/04), поданою до Суду громадянином України п. Юрієм Олеговичем Зозулею (далі – заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та п. Ю. Зайцевим.

3. 5 грудня 2005 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності разом.

ЩОДО ФАКТІВ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник, громадянин України, народився 1980 року та проживає у селищі Прибережне Автономної Республіки Крим.

5. У 1998 році заявник зазнав серйозної травми через недогляд свого вчителя. В результаті він став інвалідом.

А. Перше рішення, винесене на користь заявника

6. 3 липня 2000 року Сакський міський суд (далі - Сакський суд) зобов'язав Харківський обліково-економічний технікум-інтернат (далі

- технікум) виплатити заявнику одноразовим платежем суму у розмірі 32 178,02 грн¹ та щомісячний платіж 519,75 грн² компенсації. 27 вересня 2000 року Верховний Суд Автономної Республіки Крим залишив у силі рішення суду першої інстанції. Це рішення стало остаточним та було виконано у повному обсязі 6 березня 2001 року.

7. 6 грудня 2001 року Верховний Суд України відхилив протест, поданий на згадані вище рішення відповідно до нової касаційної процедури. 5 березня 2004 року колегія з трьох суддів Судової палати з цивільних справ Верховного Суду України відхилила клопотання технікуму щодо перегляду справи за винятковими обставинами.

В. Друге рішення, винесене на користь заявника

8. 28 березня 2002 року Сакський суд зобов'язав технікум виплатити заявнику одноразовим платежем суму у розмірі 38 575,35 грн³, а також здійснювати щомісячні виплати 750,20 грн⁴ компенсації.

9. 10 травня 2002 року державною виконавчою службою Жовтневого районного управління юстиції м. Харкова було відкрите виконавче провадження.

10. У грудні 2002 року виконавча служба проінформувала заявника стосовно того, що рішення не могло бути виконане через відсутність державних бюджетних асигнувань у технікуму.

11. 11 липня 2003 року державна виконавча служба закінчила виконавче провадження через відсутність коштів у боржника.

12. У квітні 2004 року заявник отримав загалом 2250 грн⁵ соціальних виплат за три місяці.

13. 4 травня 2005 року рішення було виконане у повному обсязі.

С. Третє рішення, винесене на користь заявника

14. 3 червня 2003 року Сакський суд присудив заявнику 20 757,74 грн⁶ компенсації з боку технікуму.

15. 26 листопада 2003 року апеляційний суд Автономної Республіки Крим залишив у силі рішення суду першої інстанції. Виконавче провадження було відкрите у червні 2004 року.

16. 30 травня 2005 року рішення було виконане у повному обсязі.

¹ Близько 5 361 євро.

² Близько 87 євро.

³ Близько 6 427 євро.

⁴ Близько 125 євро.

⁵ Близько 375 євро.

⁶ Близько 3 459 євро.

Д. Четверте рішення, винесене на користь заявника

17. У 2004 році заявник подав позов до того ж суду до технікуму, вимагаючи компенсації за свої медичні, санітарні видатки та видатки на харчування, а також за втрату прибутку. 19 травня 2004 року суд затвердив мирову угоду між заявником та технікумом, відповідно до якої останній був зобов'язаний виплатити заявнику одноразовим платежем суму у розмірі 1770 грн¹ та щомісячний платіж у розмірі 1435 грн² компенсації.

18. 28 січня 2005 року рішення було виконано у повному обсязі.

Е. Провадження проти виконавчої служби

19. У січні 2003 року заявник подав скаргу до Жовтневого районного суду м. Харкова (далі – Жовтневий суд) щодо виконавчої служби через невиконання рішення від 28 березня 2002 року. 4 квітня 2003 року суд відхилив скаргу заявника, не знайшовши вини за державною службою. Він постановив, що рішення не могло бути виконане через відсутність державних бюджетних асигнувань на видатки технікуму, за що виконавча служба не несла жодної відповідальності.

20. 17 червня 2003 року апеляційний суд Харківської області скасував рішення від 4 квітня 2003 року та направив справу на новий розгляд.

21. 3 вересня 2003 року Жовтневий суд прийняв рішення не на користь заявника за тих же підстав, на які він спирався у своєму рішенні від 4 квітня 2003 року.

22. 3 грудня 2003 року апеляційний суд Харківської області залишив у силі ухвалу від 3 вересня 2003 року.

23. Касаційна скарга все ще розглядається Верховним Судом.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

24. Відповідне національне законодавство було викладене в рішеннях у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18 та 39-41, рішення від 27 липня 2004 року).

¹ Близько 295 євро.

² Близько 239 євро.

ЩОДО ПРАВА

25. Заявник скаржився на невиконання державними органами рішення Сакського суду від 28 березня 2002 року, 3 червня 2003 року, 19 травня 2004 року у належний час. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, у якій, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

26. Уряд надав заперечення стосовно статусу жертви заявника, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі «Ромашов проти України» (див. згадану вище справу «Ромашов проти України», пункти 23-27). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені з тих же підстав.

27. Уряд далі стверджував, що виконавчі провадження не були необґрунтовано тривалими і що виконавча служба діяла з належною швидкістю.

28. Заявник не погодився. Він наголосив, що є інвалідом, який не зможе жити без необхідного лікування, кошти на яке були присуджені національними судами, і тому навіть незначні затримки у виконанні могли призвести до незворотних наслідків.

A. Невиконання рішення від 19 травня 2004 року

29. Більше того, Суд зазначає, що період виконання рішення від 19 травня 2004 року (див. пункти 17-18), винесеного на користь заявника, тривав близько семи місяців. Більше того, Суд зазначає, що навіть з урахуванням особливих обставин справи заявника цей період не може вважатися настільки надмірним, щоб вказати на наявність порушення Конвенції. Суд доходить висновку, що ця скарга є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції і має бути відхилена відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

В. Невиконання рішення від 19 травня 2004 року

30. Більше того, Суд зазначає, що період виконання рішення від 19 травня 2004 року (див. пункти 17-18), винесеного на користь заявника, тривав близько семи місяців. Більше того, Суд зазначає, що навіть з урахуванням особливих обставин справи заявника цей період не може вважатися настільки надмірним, щоб вказати на наявність порушення Конвенції. Суд доходить висновку, що ця скарга є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції і має бути відхилена відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

П. ЩОДО СУТІ

31. У своїх зауваженнях Уряд доводив, що не було порушено пункту 1 статті 6 Конвенції (як у згаданій вище справі «Ромашов проти України», пункт 37). Уряд стверджував, що тривалість виконавчого провадження у справі заявника була обґрунтованою і що виконавча служба здійснила всі необхідні дії і не може бути звинуваченою за затримку.

32. Заявник не погодився.

33. Суд відзначає, що рішення Сакського суду від 28 березня 2002 року та 3 червня 2003 року залишалися невиконаними близько трьох років та одного місяця і одного року та шести місяців відповідно.

34. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що піднімали питання, подібні до цієї заяви (див., наприклад, згадану вище справу «Ромашов проти України», пункти 42-46).

35. Дослідивши всі надані у його розпорядження матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи переконливих доказів, які могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

36. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

37. Заявник вимагав 100 000 грн¹ компенсації нематеріальної шкоди.

38. Уряд зауважив, що ця вимога повинна бути відхилена.

39. Суд вважає, що заявник зазнав певної нематеріальної шкоди через визнане порушення. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику суму 1500 євро компенсації нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

40. Протягом встановленого часу заявник не подав жодних вимог за цим пунктом; тому Суд нічого йому не присуджує.

C. Пеня

41. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятною скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо тривалого невиконання судових рішень від 28 березня 2002 року та 3 червня 2003 року, винесених на користь заявника, і решту заяви непринятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:

¹ Близько 15 800 євро.

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 1500 (тисячу п'ятсот) євро компенсації нематеріальної шкоди, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто заявника;

(b) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 21 грудня 2006 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(P.LORENZEN)
Голова